

REFERAT FRA MEDLEMSMØTE 9. FEBRUAR 2021

Møtet ble avviklet som Teamsmøte på grunn av smittefaren fra covid – 19. 20 medlemmer deltok. Dagens hovedtema var «Tilbud, håndtering og utfordringer hos Gjøvik krisesenter» ved faglig leder Marianne Ulven Solli.

President Torbjørn Skogsrød ledet møtet.

Presidenten ønsket Marianne Ulven Solli og Lennart Solli velkommen som nye medlemmer i klubben. Fordi vi nå må holde nettmøter, ble det ingen videre markering av dette, men det tas igjen når vi kan holde vanlige møter igjen.

Treminutters-innlegget var ved Ottar Lied.

Mariann Ulven Solli er utdannet i journalistikk og Sosialt arbeid (Barnepedagogikk). Hun er faglig leder ved Gjøvik krisesenter IKS, der hun har arbeidet siden 2012.

Siden etableringen av det første krisesenteret i Norge i 1978 er antallet nå økt til rundt 40. Fra å være basert på utelukkende idealisme og ulønnet arbeid er de nå profesjonaliserte og basert på *Krisesenterloven* som ble vedtatt i 2010. Bakgrunnen er *Likestillingsloven* av 1978. Den slår fast at likestilling er en menneskerettighet og en forutsetning for demokrati. Vold er det motsatte av demokrati. Det tar fra mennesker makt og hindrer samfunnsdeltakelse.

Senteret på Gjøvik startet i 1980, og er siden 2012 eid av Gjøvik, Toten- og Landkommunene. Det har 9 ansatte. Det tar imot kvinner og barn, nå også menn. Det er færre tilfeller av sistnevnte. Krisesenteret er et lavterskeltilbud. Det gir råd, kartlegger trusselbildet, bistår i kontakt med politi, advokat, mm, følger opp i reetableringsfasen og driver informasjonsarbeid. De ansatte må ha faglig bakgrunn om traumer, voldens natur, om samfunnsforhold generelt og om barn. For også barn er omfattet av volden. De utsatte skal få de redskapene de trenger for å komme videre i livet. Krisesenteret gir et midlertidig botilbud i akutte situasjoner. Gjennomsnittlig varighet er rundt en måned, men den kan strekke seg opp til tre.

Fysisk vold er synlig, men det finnes også psykisk vold, sosial- og økonomisk vold. Og naturligvis finnes seksuell vold og overgrep.

Voldsutøvelse kan gå over år. Den normaliseres, grenser flyttes. Personligheten brytes ned. Den utsatte må finne overlevelsesstrategier. Man føler gjerne skyld og skam.

Et voldelig hjem er av flere grunner ille for barn. Derfor retter krisesenteret stor oppmerksomhet mot dem.

På Gjøvik har man lite erfaring med tvangsekteskap. Derimot har man gjennom det såkalte *Rosaprojektet* vært borti menneskehandel/prostitusjon. Det er farlige saker.

Krisesenteret har kontakt med politi, barnevern, NAV, familievernkontor, helsevesen, skole, barnehager, advokater, Statsforvalteren m.fl. De jobber med informasjon til etater og beslutningstakere, og opplever godt samarbeid i enkeltsaker, men også manglende kunnskaper om vold i nære relasjoner. Derfor ønskes det mer formalisert samarbeid.

Noen nøkkeltall fra Gjøvik: 2018: 28 kvinner – 31 barn – 3 menn.
2019: 29 kvinner – 41 barn – 0 menn
2020: 21 kvinner – 16 barn – 0 menn

Referent: Ola Rongen